… Сама такою буде

Євген Дудар

Діти — наше майбутнє!

Незаперечна істина

Синенького конверта він завжди чекав із нетерпінням. Чомусь вона посилала листи саме в таких. Із поштарем умовився, щоб листи віддавав йому особисто. Та так, щоб ніхто не знав.

А тоді вже залазив далі в кукурудзу, щоб спокійно його прочитати. .

Лише чорний Любась бував свідком його трепетної таємниці. Вмощувався йому в ноги, розумними очима вдивлявся в його очі, ніби хотів у них вичитати, що вони прочитали в листі.

Тремтячі пальці розкривали конверт:

"Милий Грицю!

Туга за тобою роз'їдає моє серце…"

З кутика його ока викочувалася сльоза. Любась жалібно гавкав і лизав йому руку.

"…Живу тільки спогадами. Щодня граюся з дітьми, а думки біля тебе. Отак крадькома напишу тобі листа й на душі полегшає. Все мені тут чуже. Хіба що діти.. І місто чуже, й хата чужа. Ти хоч ходиш тими стежками, якими ходили ми разом. Хоч це тебе гріє…"

Він відривав очі від чорнильних рядків. Дивився на грушу в плодах. Згадував, як стояли під грушею. Як вона ніжно пригорталась до нього й питала:

— Навіки?

А він, цілуючи її палкі вуста, відповідав:

— Навіки!

Спалахувала думка: кинути все. Поїхати в місто. Забрати її. Податися кудись далеко-далеко. Звити кубельце. І бути разом.

"А діти? — спиняла його інша думка, — Крихіточки білоголові. На чужі руки їх віддати?"

"…Чи будемо ми ще разом, а чи вже довіку не стрінемося?.."

І раптом над кукурудзою ніби громом проносилось:

— Тату! Куди вас чорти занесли? До дитини йдіть!..

Ковтав гіркий клубок. Засував листа за пазуху. Гладив Любася. Виходив із кукурудзи. І тільки ставав коло дочки, як лист випадав на землю.

Дочка грізно питала:

— А це що? Знову лист від мами? Знову стогне про те, що вас поділили? Знову ви мене обмовляєте, а вона Василя?..